Advent - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 07/12/2014 - 09:00

Is 40,1-5.9-11
2Pe 3,8-14
Mc 1,1-8

Pessimisme? optimisme? evasió? ... realisme?? Quan, per a alguns, a cops, la vida pesa -i pesa molt- no valen gaire frases fetes ni eslògans fàcils. No valen mecanismes de defensa ni evitacions intencionades. I, reconeguem-ho obertament, per a alguns, la vida pesa molt. Consoleu el meu poble!! Consoleu-lo. Parleu al cor. Un primer encàrrec, ple de responsabilitat i de futur. Consolar un poble al qui se li roba la vida. Ens atrevim a assumir-lo, personal i comunitàriament?? Perquè consolar no és -torno al inici- repetir paraules boniques i tòpics sabuts. Potser consolar s'assembli més al realisme esperançat. Acceptar la realitat, i posar-la al seu lloc. Distingir entre el que és i el que serà. Entre la realitat que toco -i em toca!- i la realitat definitiva. Parleu-li al cor per tal que acaroni i intueixi el que serà. Que li entrin ben dins el cor aquelles raons per a l'esperança. El Déu de Jesús és el Déu de la vida. El qui porta a coll els petits. El qui cuida els cansats. Potser sigui, avui, aquesta, una de les primeres missions dels cristians. I val la pena que ens ho prenguem seriosament. Realisme esperançat. Al costat dels abatuts. Consol que dóna força a peus cansats. **Espereu i feu que arribi aviat.** Tampoc no en sabem massa, d'esperar com cal. A cops, a l'adormir-nos en diem esperar. I, més sovint, senzillament, no suportem esperar. Ho volem ara. Immediatament. Instantani. Ara i prou. Segon encàrrec: espereu i feu que arribi aviat. Espereu tot empenyent la història. Tot treballant el moment present i tots els moments. Fer-ho possible amb esperança. Amb audàcia esperançada. Amb laboriositat serena. Amb constància imbatible... Amb el ulls oberts! Ben desperts. Perquè arribarà. Segur. Confiem en la promesa del Senyor. No pot ser d'una altra forma. Arribarà. El ritme de Déu és un altre, diferent del nostre. Som nosaltres els qui portem rellotges i calendaris. **Prepareu camins!** Comença l'Evangeli de Jesucrist. De sempre m'han impressionat, aquestes paraules. No tant, enteses com l'arrancada del relat de Marc... sinó dites en el moment actual. Comença la Bona Notícia de Jesús. Certament, que va començar fa 2000 anys. I tant que sí. Però... comença. Ara i avui. Sí. Comença l'Evangeli. Cal deixar-lo entrar. Comença a caminar. Pas a pas. De fet, 2000 anys no són gaire. Encara està per fer. Encara l'hem de fer arrelar i créixer. Fer-lo possible. Tot esperant i treballant. Comença el Regne. Fa 2000 anys que podem dir que comença. I no ha fet altra cosa que començar. Tot just començar. Tercer encàrrec: preparar camins i abaixar turons inaccessibles. Comunicació. I comunicació en veritat. No pugem a la parra. Baixem ran de terra. Concret. Ben concret. El Regne és concret. I es concreta en realitats i fets concrets. On ens juguem la vida és en la nostra actuació de cada dia. Preparar camins al Senyor. Perquè ve. Està venint. Cal que ens trobi en el camí.

ETIQUETES
REALISME ESPERANÇA PESSIMISME CAMINS